

Si fossis onada...

Visc molt a prop del mar Egeu i, almenys una vegada al dia, m'acosto a la platja.

Però no hi vaig mai sol. M'acompanya sempre la meva llibreta. Ja gairebé no recordo com era la vida sense ella. La meva llibreta és part de la meva vida. I una part important. La meva llibreta és el meu rellotge, perquè em marca les hores. La meva llibreta és més que el meu diari personal. Més aviat es podria dir que és un horari, perquè el que hi apunto és l'hora exacta en la que em passen les coses que em passen. No és una mania, és que crec que jo soc així. El meu passat són aquells apunts que a la meva llibreta tenen un dia i una hora. Sinó, per mi no han existit. La meva vida està en una pila de llibretes farcides d'hores apuntades. El meu present és allò que estic apuntant en aquests moments, amb l'hora d'ara mateix, a la meva llibreta. Si no ho apunto és com si no em passés. I pel que fa al futur, no puc concebre cap futur que no quedi escrit. Els pensaments, les emocions, fins i tot els somnis... els imagino a tots vivint una vida quadriculada dins d'una de les meves llibretes.

Cada dia m'acosto a la platja per veure la posta de sol. És la platja per on vaig veure marxar, ja fa molts anys, el meu pare. Va sortir a pescar, i el mar no li va donar permís per tornar. D'això fa molts anys, tants que ni tan sols existien les meves llibretes. El recordo perfectament dient-me adeu, aquell dia, amb aquell somriure de trapella que ell tenia, i amb aquella camisa de color violeta que tant i tant li agradava. Però no és l'únic record que tinc d'ell. El recordo, sobretot, pels contes que m'explicava al capvespre. No m'agradava que es fes fosc, i els seus contes eren la meva llum. Recordo, com si fos avui, que aquells contes tenien tots ells ànima de pescador, perquè el meu pare sempre els començava dient:

"Avui ha arribat una onada que semblava una onada, però en realitat era..."

I recordant això, a la platja, mirant les onades que arriben, tinc sovint un pensament. I fins i tot el dic, en veu baixa, mirant el mar. Però no li dic al mar. Li dic a ell, al meu pare. Li dic:

"Si fossis onada, jo t'esperaria a la sorra".

M'agradaria recordar-los molt millor, els seus contes. M'agradaria que el meu pare els hagués escrit. Però no ho va fer. No sé... A vegades penso que és per això que jo necessito escriure tot el què em passa. Que no vull que em passi com a ell. Que ho faig perquè el millor que jo hagi fet no vull que s'ho emporti una malaltia, o un accident, ... o una tempesta.

És dissabte, i tots dos (la meva llibreta i jo) hi estem passant tot el dia, a la platja. He arribat amb la llum de l'alba. La pàgina d'avui de la meva llibreta em diu que eren les 07:18. He vist entrar els primers turistes del temple de Sunion. Era aviat. Eren les 09:12. Està anotat. He estat sol a la platja fins les 09:53, perquè a la llibreta tinc una anotació a aquesta hora que m'explica que ha arribat una dona. Una dona pèl-roja que m'ha semblat més que interessant. I que m'ha mirat. Segons la llibreta, m'ha mirat 3 vegades més (a les 10:12, a les 10:25 i a les 10:58), i se n'ha anat a les 11:08. Tinc apuntat també a la llibreta que m'he banyat dues vegades durant el matí i tres vegades a la tarda, i que per dinar m'he menjat l'entrepà i el iogurt (grec, és clar) que portava de casa.

Estic esperant que el sol s'acomiadi de nosaltres (de la meva llibreta i de mi). Ja falten pocs minuts, perquè la pàgina d'ahir em diu que el sol es va pondre a les 19:46, i ja són les 19:37... Comparant amb les hores de posta de sol en les pàgines de dies anteriors, sé que avui es pondrà sobre les 19:48. Penso que és útil tenir-ho tot apuntat. Molt útil. Em fa sentir segur...

I just mentre penso això és quan la veig, és una onada que s'acosta, però no és com les altres. És una onada especial, i només és una. És de color violeta.

Podria pensar que és només una il·lusió òptica. Però no ho penso. Ni de conya. En aquell moment, l'únic que sento són unes ganes enormes de continuar mirant el mar i de donar-li la benvinguda al meu pare, en veu baixa, gairebé xiuxiuejant:

"Ja ets onada. T'he estat esperant..."

Tinc la necessitat d'apuntar aquesta aparició. Vull que formi part de la meva vida, sí o sí.

Torno a obrir la llibreta per la pàgina d'avui, i em quedo de pedra. No em puc creure el què

veig. Senzillament, no m'ho puc creure. No em puc creure que l'última anotació que hi ha a la meva llibreta no tingui la meva lletra, que no tingui cap hora apuntada... i que sigui de color violeta.

Em quedo petrificat al veure-hi aquesta línia apuntada:

Mentre escriguis aquí l'hora de la posta de sol, te l'estaràs perdent

He tingut el temps just per llegir-ho, perquè en el mateix instant en què l'onada és engolida per la sorra... l'apunt desapareix davant dels meus ulls.

Estic confós. M'agradaria entendre què ha passat, però intueixo que mai ho podré entendre. La confusió augmenta quan veig acostar-se a la platja, mig minut més tard, quatre noves onades de color violeta, una darrera l'altra. Fixo la vista a la pàgina d'avui de la meva llibreta, sospitant que em dirà alguna cosa que tampoc hauré apuntat jo, i que tampoc tindrà l'hora. I apareixen i desapareixen, successivament, quatre noves línies de color violeta. Aquestes:

Aquella dona pèl-roja del matí esperava que li diguessis alguna cosa

Però quan et mirava, tu et posaves a escriure a la llibreta

S'ha pensat que no en volies saber res

I ha marxat

Continuo confós. No sé què ha passat. Però començo a entendre perquè ha passat. S'acosten tres onades més, pintades de violeta, i la meva llibreta em mostra uns instants el seu missatge:

Tu tries què fer amb les onades de la vida, fill.

Pots apuntar com et penses que són...

O permetre que et deixin xop, i sabràs com són.

I en el mateix moment en que desapareix l'última de les línies a la llibreta, veig que arriba de nou a la platja la meva nimfa pèl-roja. M'hi acosto, i li parlo:

- *Et vindria de gust compartir amb mi la posta de sol?*
- *M'encantaria.*

I la mirem sencera, l'un al costat de l'altre. No l'havia vist mai així. Ni per la posta de sol en sí, ni per la companyia. Estem encara tots dos asseguts. Mirem encara l'horitzó. En silenci.

No sé què estarà pensant ella. Jo estic pensant en el dia increïble que estic vivint. I m'adono que la part més xula del dia no la tinc apuntada a la llibreta. La tinc gravada dins meu.

Es comença a fer fosc. La dona que he conegut avui, la dona de la que m'he enamorat, em fa un petó a la galta i em diu:

- *Fins demà...*

Aquí quedem només el mar i jo. La meva llibreta em mira, reclamant la meva atenció. Ja porta molta estona orfe d'apunts. Li torno la mirada. L'agafo. I la torno a obrir, intuïnt que serà l'última vegada que ho faré. I, sense anotar-hi res, amb la vista ancorada a la pàgina d'avui, li dic a la vida:

"Si fossis onada, jo em deixaria mullar..."

Es va apropant a la sorra una nova onada tenyida de violeta, al mateix temps que un somriure trapella, un d'idèntic al que tenia el meu pare, apareix dibuixat a la pàgina, només durant uns instants, abans de desaparèixer. I és llavors quan m'adono que, en totes les meves llibretes, no hi he escrit mai una sola anotació sobre el meu pare. I m'adono també de per quin motiu no ho he fet: no ho necessitava. I a aquella última onada violeta que acaba d'arribar a la platja li dic:

"Et porto sempre a dins, papa"

Josep Fabregas Ezquerria